

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z odwołania M. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
o podjęcie wypłaty zawieszanej emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 26 listopada 2024 r.,
na skutek skargi M. S. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym sprawie o sygn.
akt II USK 362/23,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2024 r. M. S. wniósł osobiście do Sądu Najwyższego
skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie II USK
362/23.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na
naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu
przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i

postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy.

W myśl art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, niezbędnym warunkiem dopuszczalności skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania jest wniesienie jej w toku postępowania.

Postępowanie w sprawie z odwołania M. S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o podjęcie wypłaty zawieszanej emerytury jest prawomocnie zakończone, gdyż postanowieniem z 11 czerwca 2024 r., II USK 362/23, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej skarżącego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 kwietnia 2023 r., III AUa 915/22. Skarżący złożył skargę na przewlekłość postępowania w dniu 26 września 2024 r., a zatem już po zakończeniu postępowania II USK 362/23.

Skarga na przewlekłość postępowania ma przede wszystkim za zadanie eliminowanie i zapobieganie przewlekłości przez dyscyplinowanie Sądu do podejmowania terminowych i właściwych czynności prowadzących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, tym samym skarga na przewlekłość postępowania wniesiona już po jego prawomocnym zakończeniu nie może odnieść tego skutku (uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13; postanowienia Sądu Najwyższego m.in.: z 12 sierpnia 2014 r., III SPP 159/14 oraz z 10 czerwca 2014 r., III SPP 110/14).

Niezależnie od tego, że skarga została wniesiona już po zakończeniu postępowania II USK 362/23, należy zauważyć, iż stosownie do art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego jest obowiązkowe (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2005 r., III SPP 38/05; z 18 października 2018 r., I NSP 75/18; z 16 marca 2021, I NSP 4/21; z 18 czerwca 2024 r., I NSP 167/24).

Skarżący M. S. wniósł osobiście skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie II USK 362/23. Z uwagi na treść art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi to brak nieusuwalny

skutkujący również obowiązkiem odrzucenia skargi na przewlekłość (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2024 r., I NSP 305/24).

W związku z powyższym, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

r.g.

[ał]